

lókonzert az olyan, hogy borzalom. Jacqueline du Pré-t hallgatom már két hónapja. Én ilyen vagyok, ha elkezdem, akkor amíg lehet... Ezek a CD-k tovább élnek majd, mint én.

O. R.: – *Kár, hogy kidobta a bakeliteket, nem azért, mert én elvettem volna őket. Teljesen el tudnám képzelni, hogy a képkorrekciónhoz hasonlóan lemezborítókra fest, rajzol, azokat transzírozza, karcolja.*

– Azok a borítók nem olyanok voltak, azokat a lemezeket húsz évig hallgattam. Meg azok a lemezek is, hát, tudod... Tisztán azt a formát sajnáltam, mint figuratív formát, hogy többé nincs nagy fekete lemez. Meg nincs gramofon, mert az is hozzátartozott a zenéhez. A szobában ott állt a gramofon, odafeküdtél...

– *Számomra nagyon izgalmas, hogy Ferenc kitartott a figuratív megoldás, a figurái létrehozása, transzírozása, gubancolása, megtörése, kihúzása mellett. Van egy hűsége ahhoz a fényhez, amiből táplálkozik. Én ennyit akartam, odakint oldottabb hangulatban lehet folytatni a beszélgetést. Köszönjük Ferencnek, hogy eljött!*

– Én is köszönöm, hogy végighallgattak.

